LOSING IT

CORA CARMACK

Losing it

Niet zo makkelijk als het lijkt

Vertaald door Marga Blankestijn

Oorspronkelijke titel *Losing It*
Oorspronkelijke uitgever William Morrow
Copyright © 2012, 2013 Cora Carmack
Copyright vertaling © 2015 Marga Blankestijn

Teksten uit *Phaedra* van Jean Racine vertaald door Laurens Spoor,
uit *Andromache; Britannicus; Phaedra*, Uitgeverij Van Gennep, 1994.

Omslag Guter Punkt
Omslagbeeld Alexandra Sophie
Foto auteur Matt Tolbert

ISBN 978 90 214 5872 4 / NUR 302

Voor Lindsay

Mijn eerste lezer.
Bedankt voor alle keren dat
je naar mijn gevloek hebt geluisterd.
Je hebt elk gênant verhaal gehoord.
Je was bij al het *awkward*, de hilariteit
en de bijna-doodervaringen.
Stone love.

1

Ik haalde diep adem.

Jij bent geweldig. Ik geloofde het niet helemaal, dus ik dacht het nog een keer.

Geweldig. Jij bent zooo geweldig. Als mijn moeder me kon horen denken, zou ze zeggen dat ik nederig moest zijn, maar nederigheid had me nog nooit iets opgeleverd.

Bliss Edwards, je bent een geweldige catch.

Hoe kwam het dan dat ik op mijn tweeëntwintigste de enige was van al mijn vrienden die nog nooit seks had gehad? Ergens tussen *Saved by the Bell* en *Gossip Girl* werd het bizar dat een meisje van de middelbare school kwam met haar maagdenvlies intact. En nu stond ik hier in mijn slaapkamer, met spijt dat ik de moed had verzameld om dat aan mijn vriendin Kelsey op te biechten. Ze reageerde alsof ik haar had verteld dat ik een staart verborg onder mijn A-lijn rok. En al voordat haar mond helemaal opengevallen was, wist ik dat dit een beroerd idee was geweest.

'Meen je dat? Is dat vanwege Jezus? Wil je jezelf voor hem bewaren of zo?' Voor Kelsey leek seks eenvoudiger. Ze had het lichaam van een barbie en het seksueel overladen gedachteleven van een puberjongen.

'Nee, Kelsey,' zei ik. 'Het zou een beetje lastig zijn om mezelf te bewaren voor iemand die al tweeduizend jaar dood is.'

Kelsey trok haar shirt uit en liet het op de grond vallen. Ik moet mijn gezicht vertrokken hebben, want ze keek me aan en lachte. 'Rustig maar, preuts prinsesje, ik trek alleen een ander shirt aan.' Ze liep naar mijn kast en begon mijn kleren te doorzoeken.

‘Waarom?’

‘Omdat we uitgaan om een beurt voor jou te regelen, Bliss.’ Hoe ze haar lippen tuitte toen ze het woord ‘beurt’ zei, deed me denken aan die nachtelijke reclames voor telefoonseks.

‘Jezus, Kelsey.’

Ze haalde een shirt tevoorschijn dat mij al strak zat en om haar weelderig gevormde lichaam ronduit schandalig zou staan.

‘Wat nou? Je zei net dat het niet om hem ging.’

Ik weerstond de aandrang om mijn handpalm tegen mijn voorhoofd te slaan. ‘Het is niet, ik denk niet dat... Ik bedoel, ik ga wel naar de kerk en zo, nou ja, soms. Ik... ik weet het gewoon niet. Het heeft me nooit zo geboeid.’

Ze bleef even staan met haar nieuwe shirt halverwege haar hoofd. ‘Nooit zo geboeid? Jongens niet? Ben je soms gay?’

Ooit hoorde ik mijn moeder, die niet begrijpt waarom ik op het punt sta om af te studeren zonder een ring aan mijn vinger, dezelfde vraag aan mijn vader stellen.

‘Nee, Kelsey, ik ben niet gay, trek dat shirt maar gewoon aan. Je hoeft voor mij geen seksuele offers te brengen.’

‘Als je niet gay bent en het is niet vanwege Jezus, dan is het gewoon een kwestie van de juiste jongen vinden, of moet ik zeggen... het juiste seksuele offer.’

Ik rolde met mijn ogen. ‘Jeetje? Is dat alles? Gewoon de juiste jongen vinden? Waarom heeft niemand me dat ooit verteld?’

Ze trok haar blonde haar naar achteren in een hoge paardenstaart, waardoor haar boezem op de een of andere manier nog meer de aandacht trok. ‘Ik bedoel niet de juiste om mee te trouwen, schat. Ik bedoel de juiste om je bloed sneller te laten stromen. Om die analytische, kritische, hyperactieve hersens van je uit te schakelen en in plaats daarvan met je lichaam te denken.’

‘Lichamen kunnen niet denken.’

‘Zie je wel!’ zei ze. ‘Analytisch. Kritisch.’

‘Oké! Oké. Welke bar vanavond?’

‘Stumble Inn, natuurlijk.’

Ik kreunde. 'Stijlvol.'

'Wat?' Kelsey keek me aan alsof ik het foute antwoord gaf op een ontzettend simpele vraag. 'Het is een goeie bar. En belangrijker nog, het is een bar die jongens leuk vinden. En omdat wij jongens leuk vinden, is het een bar die wij leuk vinden.'

Het had erger kunnen zijn. Ze had me ook kunnen meeslepen naar een nachtclub.

'Oké. Laten we gaan.' Ik stond op en liep naar het gordijn dat mijn slaapkamer scheidde van de rest van mijn studioappartement.

'Ho! Ho eens even.' Ze greep mijn elleboog en trok zo hard aan me dat ik op mijn bed terugviel. 'Zo kun je niet uit.'

Ik keek omlaag naar mijn outfit: gebloemde A-lijn rok en een simpel tanktopje dat een fatsoenlijke hoeveelheid decolleté liet zien. Ik zag er leuk uit. Zo kon ik heus wel een jongen versieren... misschien.

'Ik zie het probleem niet,' zei ik.

Ze rolde met haar ogen en ik voelde me net een klein kind. Ik vond het afschuwelijk om me zo klein te voelen, en dat gebeurde vrijwel altijd als het gesprek over seks ging.

Kelsey zei: 'Schatje, zo zie je eruit als iemands aanbiddelijke kleine zusje. Geen enkele jongen wil met zijn zusje naar bed. En als hij dat wel wil, wil jij hem niet in de buurt hebben.'

Ja hoor, net een klein kind. 'Begrepen.'

'Hm... dat klinkt alsof je oefent met het uitschakelen van die overactieve hersenpan van je. Goed zo. Blijf nou maar staan en laat mij mijn toverkunsten toepassen.'

En met toverkunsten bedoelde ze martelingen.

Nadat ik mijn veto had uitgesproken over drie shirts waarin ik me een prostituee voelde, een broek die meer op een legging leek en een rok die zo kort was dat hij de wereld bij het minste briesje mijn *hoo-haa* dreigde te laten zien, besloten we tot een strakke lage capribroek van spijkerstof, en een zwarte kanten tanktop die afstak tegen mijn ongebruinde huid.

‘Benen geschoren?’

Ik knikte.

‘Andere... dingen... geschoren?’

‘Ja ja, voor zover die dat ooit zullen zijn, schiet nou maar op.’ Daar lag mijn grens wat deze ondervraging betrof.

Ze grijnsde, maar protesteerde niet. ‘Mooi. Mooi. Condooms?’

‘In mijn tas.’

‘Hersens?’

‘Uitgeschakeld. Of nou ja... teruggeschakeld, in ieder geval.’

‘Uitstekend. Ik denk dat we er klaar voor zijn.’

Ik was helemaal nergens klaar voor. Helemaal niet.

Er was een duidelijke reden waarom ik nog geen seks had gehad, en nu wist ik wat het was. Ik was een controlfreak. Daarom had ik het mijn leven lang zo goed gedaan op school. Daarom was ik zo’n fantastische toneelmeester – niemand kon een toneelrepetitie managen zoals ik. En als ik wel de moed had om te acteren, was ik altijd beter voorbereid dan elke andere acteur in de klas. Maar seks... dat was het tegenovergestelde van beheerste controle. Daar kwamen emoties bij kijken, en aantrekkingskracht, en die lastige ander, die er onvermijdelijk bij betrokken moest zijn. Niet mijn idee van gezellig.

‘Jij denkt te veel na,’ zei Kelsey.

‘Altijd beter dan te weinig.’

‘Vanavond niet,’ zei ze.

Zodra we in de auto zaten, zette ik het volume van Kelseys iPod hoger om rustig te kunnen denken.

Ik kon dit best. Het was gewoon een probleem dat opgelost moest worden, een dingetje dat ik moest afkruisen op mijn *to do*-lijst.

Zo simpel was het.

Simpel.

Houd het vooral simpel.

Een paar minuten later kwamen we voor de bar tot stilstand en leek de rest van de avond allesbehalve simpel. Mijn broek zat

te strak, mijn topje was te laag uitgesneden, en mijn hersens waren te wollig. En ik was misselijk.

Ik wilde geen maagd meer zijn. Dat wist ik zeker. Ik wilde niet langer het idee hebben dat ik de onvolwassen preutsheid zelve was, die niets van seks wist. Ik vond het vreselijk om dingen niet te weten. Het lastige was... hoe graag ik ook geen maagd meer wilde zijn, ik wilde ook geen seks hebben.

Het raadsel der raadselen. Waarom was dit niet zoiets als een-vierkant-is-een-rechthoek-maar-een-rechthoek-hoeft-geen-vierkant-te-zijn?

Kelsey stond naast mijn portier; de hoge hakken van haar schoenen tikten mee op het ritme van de knippende vingers waarmee ze me uit de auto joeg. Ik rechtte mijn schouders, wierp mijn haar (halfhartig) naar achteren en beende achter Kelsey aan de deur door.

Ik liep rechtstreeks naar de bar, wrong me op een kruk en wuifde naar de barkeeper.

Hij was een optie. Blond haar, gemiddelde bouw, aardig gezicht. Niets bijzonders, maar zeker niet kansloos. Hij zou goed kunnen, simpel gezegd.

'Wat mag ik jullie inschenken, dames?'

Zuidelijk accent. Duidelijk een jongen van het platteland.

Kelsey kwam tussenbeide. 'Om te beginnen hebben we twee shotjes tequila nodig.'

'Maak er maar vier van,' kraakte mijn stem.

Hij floot even en zijn ogen ontmoetten de mijne. 'Zo'n avondje is het dus?'

Ik was niet bereid om te verwoorden wat voor soort avond dit was. Dus ik zei alleen: 'Ik ben op zoek naar vloeibare moed.'

'En daar zal ik je graag bij helpen.' Hij knipoogde naar me, en hij was amper buiten gehoorsafstand voordat Kelsey op haar kruk begon te wippen en zei: 'Hij is het! Hij is het!'

Haar woorden gaven me het gevoel dat ik in een achtbaan zat, alsof de wereld onder me zojuist was weggevallen en al mijn or-

ganen hem achterna wilden. Ik had gewoon wat meer tijd nodig om me aan te passen. Dat was het. Ik greep Kelsey bij haar schouder en dwong haar om stil te zitten. '*Chill*, Kels. Je lijkt wel een doorgedraaide chihuahua.'

'Wat nou? Hij is een goeie keus. Leuk. Aardig. En ik zag hem echt wel naar je decolleté kijken... twee keer!'

Ze had wel gelijk. Maar het idee om met hem naar bed te gaan boeide me nog steeds niet, waarmee hij niet meteen uit de competitie lag, maar het zou toch wel een heel stuk gemakkelijker zijn als ik de jongen een *beetje* interessant zou vinden. Ik zei: 'Ik weet het niet zo zeker... Er is gewoon geen vonk.' Ik zag een rollend oog aankomen, dus riep ik er snel een 'Nog niet!' achteraan.

Toen Barkeeper Boy terugkwam met onze drankjes betaalde Kelsey en ik had mijn twee shotjes al naar binnen gegooid voordat ze haar creditcard had overhandigd. Hij bleef even staan en glimlachte naar me, voordat hij zich naar een andere klant wendde. Ik pikte nog een van Kelseys resterende shotjes.

'Je hebt geluk dat dit een belangrijke avond voor je is, Bliss. Normaal gesproken komt er niemand tussen mij en mijn tequila.'

Ik stak mijn hand uit en zei: 'Kan wel zijn, maar er komt niemand tussen deze benen voordat ik behoorlijk dronken ben, dus geef me die laatste ook maar.'

Kelsey schudde haar hoofd, maar ze glimlachte erbij. Na een paar tellen gaf ze toe, en met vier shotjes tequila achter mijn kiezen leek het vooruitzicht op seks een beetje minder angstaanjagend.

Er kwam een andere barkeeper voorbij, een meisje dit keer, en ik bestelde een Jack Daniels met cola om aan te nippen terwijl ik alles op een rijtje zette.

Daar had je Barkeeper Boy, maar die was pas ver na tweeën vannacht vrij. Ik was nu al een zenuwinzinking nabij, dus als dit tot in de kleine uurtjes moest duren, zou ik volkomen psychotisch zijn. Ik zag het helemaal voor me.... afgevoerd in een dwangbuis, vanwege seks.

Er stond een vent naast me die bij elke slok die ik nam een paar centimeter dichterbij leek te komen, maar hij moest wel minstens veertig jaar oud zijn. Dank je feestelijk.

Ik nam nog een flinke slok van mijn drankje, dankbaar dat de barkeepster niet zuinig was geweest met de Jack, en keek rond in de bar.

'Wat denk je van hem?' vroeg Kelsey, wijzend naar een jongen aan een tafel vlakbij.

'Te *nerdy*.'

'En hij?'

'Te hipster.'

'Die daar?'

'Ugh. Te harig.'

De lijst ging door tot ik er bijna zeker van was dat deze avond mislukt was. Kelsey stelde voor om naar een andere bar te gaan, wat zo ongeveer het laatste was wat ik wilde. Ik zei dat ik naar de wc moest, in de hoop dat ze terwijl ik weg was iemand van haar gading zou vinden, zodat ik zonder drama kon wegglippen. De wc's waren achterin, voorbij de biljarttafel en het dartbord, achter een gedeelte waar een paar ronde tafeltjes stonden.

Daar zag ik hem.

Dat wil zeggen, eigenlijk zag ik zijn boek.

En ik kon mijn mond weer eens niet houden. 'Als dat een trucje is om meisjes te versieren, zou ik je aanraden om te verhuizen naar een plek met meer verkeer.'

Hij keek op van zijn boek en ineens had ik moeite met slikken. Hij was verreweg de aantrekkelijkste man die ik deze avond had gezien – blond haar dat in kristalblauwe ogen viel, net genoeg stoppels op zijn kaak om hem een mannelijk aanzien te geven zonder al te harig te zijn, en een gezicht waar engelen van zouden gaan zingen. Ik ging er niet van zingen. Ik ging ervan staren. Waarom was ik stil blijven staan? Waarom moest ik mezelf toch altijd voor joker zetten?

'Pardon?'

Mijn gedachten waren zijn volmaakte haar en stralend blauwe ogen nog aan het verwerken, dus het duurde even voordat ik zei: 'Shakespeare. Niemand leest Shakespeare in een bar, tenzij het een truc is om meisjes te versieren. Ik wil alleen maar zeggen, misschien heb je voorin meer geluk.'

Even zei hij niets, maar toen spleet zijn mond zich in een grijns die – ook dat nog - perfecte tanden onthulde!

'Het is geen trucje, maar als het dat was, werkt het hier volgens mij juist heel erg goed.'

Een accent. Hij heeft een Brits accent! Lieve god, hou me vast.

Ademhalen. Ik moet ademhalen.

Gedraag je, Bliss.

Hij legde zijn boek neer, maar niet voordat hij een ezelsoor aan de bladzijde had gevouwen. Goeie god, hij zat echt Shakespeare te lezen in een bar.

'Je probeert niet om iemand te versieren?'

'Dat probeerde ik niet.'

Mijn analytische brein merkte zijn gebruik van de verleden tijd meteen op: hij *was* niet aan het proberen om iemand te versieren, maar misschien nu wel...

Ik nam hem nog eens op. Hij lachte nu – witte tanden, een stoppelbaard waarmee hij er ronduit appetijtelijk uitzag. Jazeker, ik kwam beslist in de verleiding. En bij die gedachte alleen raakte ik al in shocktoestand.

'Hoe heet je, *love*?'

Love? *Love!* Nog steeds op apegapen.

'Bliss.'

'Bliss? Zaligheid? Is dat een grapje?'

Ik bloosde karmozijnrood. 'Nee, zo heet ik echt.'

'Een heel mooie naam voor een heel mooi meisje.' Het timbre van zijn stem zakte naar dat lage register waar mijn ingewanden van gingen krullen – alsof mijn baarmoeder een vrolijk dansje maakte op de rest van mijn organen. God, ik stierf de langste, meest gemartelde, meest opwindende duizend doden in de ge-

schiedenis van de wereld. Voelde het altijd zo als je opgewonden raakte? Geen wonder dat mensen de gekste dingen deden voor seks.

'Nou, Bliss, ik woon hier nog maar pas en ik heb mezelf al buitengesloten. Feitelijk zit ik dus op een slotenmaker te wachten, en ik vond dat ik die vrije tijd eens nuttig moest besteden.'

'Door je Shakespeare bij te spijkeren?'

'Door een poging te doen, in ieder geval. Eerlijk gezegd heb ik nooit zoveel met die man opgehad, maar laten we dat tussen ons houden, goed?'

Ik wist zeker dat mijn wangen nog steeds rood waren, als de hitte die ervan afstraalde een aanwijzing was. Mijn hele lichaam voelde trouwens aan alsof het in vuur en vlam stond. Ik kon niet zeggen of het mijn verlegenheid of zijn accent was, waardoor ik op het punt stond om spontaan in brand te vliegen.

'Je kijkt een beetje teleurgesteld, Bliss. Ben je een liefhebber van Shakespeare?'

Ik knikte, want mijn keel was misschien wel dichtgeschroefd.

Bij wijze van reactie trok hij zijn neus op, en mijn handen jeukten om die plooi van zijn neus naar zijn lippen te strelen.

Ik werd gek. Feitelijk, aanwijsbaar gestoord.

'Vertel me nou niet dat je een *Romeo en Julia*-fan bent?'

En nu dit. Dit was iets waar ik over kon praten.

'*Othello*, eigenlijk. Dat is mijn lievelingsstuk.'

'Aha. De mooie Desdemona. Kuis en trouw.'

Mijn hart sloeg over bij het woordje 'kuis'.

'Ik, uhm...' Ik had moeite om mijn gedachten aan elkaar te breien. 'Ik vind de tegenstelling tussen rede en hartstocht erg boeiend.'

'Persoonlijk ben ik een groot liefhebber van hartstocht.' Daarop daalden zijn ogen omlaag en reisden langs mijn hele lichaam op en neer. Mijn ruggengraat tintelde tot ik het gevoel kreeg dat ik daarlangs uit mijn vel zou springen.

'Je hebt mijn naam nog niet gevraagd.'

Ik schraapte mijn keel. Dat kon geen aantrekkelijk geluid zijn. Ik was echt zo sociaal begaafd als een holbewoner. Ik vroeg: 'Hoe heet je?'

Hij hield zijn hoofd schuin, en zijn ogen gingen bijna schuil achter zijn haar. 'Kom bij me zitten en ik vertel het je.'

Ik kon alleen nog bedenken dat mijn benen wel gummibeertjes leken, en dat zitten me in elk geval zou verhinderen om iets gênants te doen, zoals flauwvallen door de toestroom van hormonen die er in mijn hoofd overduidelijk een potje freestyle worstelen van maakten. Ik liet me op de stoel zakken, maar in plaats van me opgelucht te voelen, nam de spanning juist toe.

Hij zei iets, en mijn ogen haakten aan zijn lippen. 'Ik heet Garrick.'

Hoe was het mogelijk dat namen ook opwindend konden zijn?

'Aangenaam kennis te maken, Garrick.'

Hij leunde voorover op zijn ellebogen en ik zag zijn brede schouders en de manier waarop zijn spieren bewogen onder de stof van zijn shirt. Toen ontmoetten onze ogen elkaar en werd de bar om ons heen van schemerig ineens heel donker, zo verstrikt raakte ik in die hemelsblauwe blik.

'Ik ga iets te drinken voor je bestellen.' Het was niet bedoeld als een vraag. De blik waarmee hij naar me keek had niets vragends; hij was vol zelfvertrouwen. 'Dan kunnen we nog een poosje praten over rede en... hartstocht.'

2

Ik kon niet zeggen of het brandende gevoel in mijn borst iets te maken had met de omfloerste blik waarmee Garrick me aankeek, of met het restant van mijn eerste Jack Daniels met cola dat ik zojuist achterover had geslagen alsof het water was.

Op Garricks wenk kwam er een ober, en ik nam even de tijd om mezelf in stilte moed in te spreken terwijl hij een drankje voor zichzelf bestelde.

'Bliss?' drong Garrick aan.

Zijn stem joeg een huivering door mijn lichaam.

Ik keek naar hem op, en toen naar de ober, die toevallig Barkeeper Boy van daarstraks bleek te zijn. Ik deed mijn mond open om nog een Jack met cola te bestellen, maar Barkeeper Boy onderbrak me met een hand op mijn schouder. 'Ik weet het nog – Jack Daniels en cola, toch?'

Ik knikte, en hij schonk me een knipoog en een glimlach. Ik zweeg even, omdat ik me afvroeg hoe hij wist wat mijn bestelling was. Ik wist vrij zeker dat het meisje achter de bar me het laatst had bediend. Hij stond nog steeds naar me te glimlachen, dus ik dwong mezelf om iets te zeggen. 'Bedankt, eh...'

'Brandon,' gaf hij aan.

'Bedankt, Brandon.'

Hij wierp een blik op Garrick en keek toen weer naar mij.

'Zal ik je vriendin voorin vertellen dat je er zo aan komt?'

'O, eh, ja graag, doe maar.'

Hij glimlachte ten antwoord en bleef me nog een paar tellen aankijken voordat hij zich omdraaide en weer naar de bar liep.

Ik wist dat ik weer naar Garrick moest kijken, maar ik was als de dood dat ik zou wegsmelten van opwinding en onbehagen als ik in zijn mooie ogen keek.

Hij zei: 'Weet je, soms vraag ik me af of Desdemona wel zo onschuldig was als ze zich voordeed. Misschien wist ze welk effect ze op mannen had en vond ze het leuk om ze jaloers te maken.'

Toen ontmoette ik zijn blik, die zich vernauwd had en me schattend opnam.

Ik slikte mijn zenuwen weg en deed hetzelfde.

'Of misschien vond ze Othello's intensiteit intimiderend en wist ze niet hoe ze met hem moest praten. Communicatie is immers het allerbelangrijkste.'

'Communicatie, denk je?'

'Het zou een hoop van hun problemen opgelost hebben.'

'In dat geval zal ik proberen om zo duidelijk mogelijk te zijn.' Hij pakte zijn stoel op en zette hem op slechts enkele centimeters van de mijne weer neer. Hij liet zich vlak naast me op de stoel zakken en zei vervolgens: 'Ik wil liever niet dat je teruggaat naar je vriendin. Blijf hier bij mij.'

Slikken, Bliss, zei ik tegen mezelf. *Je moet slikken, anders zit je straks echt te kwijlen.*

'Tja, mijn vriendin zit te wachten. Wat gaan we doen als ik blijf?'

Hij stak een hand uit en duwde mijn haar over mijn schouder. Even raakte zijn hand mijn nek, op de plek waar mijn hart klopte – ongetwijfeld in een krankzinnig tempo.

'We kunnen over Shakespeare praten. We kunnen over wat je maar wilt praten. Al kan ik niet beloven dat ik niet afgeleid raak door je prachtige nek.' Zijn vingers streelden langs mijn kaaklijn tot ze mijn kin bereikten, die hij met een duwtje van zijn wijsvinger iets optilde. 'Of je lippen. Of die ogen. Ik zou je kunnen verleiden met verhalen over mijn leven, net als Othello doet met Desdemona...'

Ik was al ver genoeg verleid. Mijn antwoord klonk gênant

ademloos. 'Eigenlijk zou ik onze avond liever niet vergelijken met een verhaal dat op moord en zelfmoord uitloopt.'

Hij grijnsde en zijn vinger liet mijn kin los. Waar hij me had aangeraakt, gloeide mijn huid nog na, en ik moest me inhouden om niet naar voren te leunen en met mijn gezicht zijn vinger achterna te gaan.

'Touché. Het kan mij niet schelen wat we doen, als je maar blijft.'

'Oké.' Ik was enorm trots dat het me gelukt was om een rustig antwoord te geven, in plaats van het *Lieve god, ja, wat je maar wilt* dat feitelijk door mijn hoofd denderde.

'Misschien moet ik mezelf eens vaker buitensluiten.'

Persoonlijk zou ik ons juist liever laten insluiten.

Mijn broekzak trilde en ik haastte me om op te nemen voordat mijn beschamende boyband-beltoon aansloeg.

'Ja?'

'Ben je in de plee gevallen of zo?'

Het was Kelsey.

'Nee, Kelsey, dat ben ik niet. Hoor eens, waarom ga jij niet alvast naar huis?'

Garricks ogen werden donkerder, en mijn adem stokte toen zijn blik zich van mijn ogen naar mijn lippen verplaatste.

'Je komt hier niet onderuit, Bliss. Je krijgt een beurt vanavond, al moet ik het zelf doen.'

Jezus, kon ze niet nog harder praten? Ik dacht dat Garrick het wel gehoord moest hebben, maar zijn ogen lieten mijn lippen geen moment los.

'Dat zal niet nodig zijn, Kels.'

Ik probeerde een cryptische manier te vinden om haar te laten weten dat ik mijn man gevonden had, toen ik haar naar adem hoorde happen en *O. Mijn. God.* hoorde uitbrengen.

Ik keek net op tijd over Garricks schouder om Kelseys grijns te zien die zich verbreedde, en het schunnige handgebaar dat erop volgde.

‘Ja, oké, dus ik spreek je later, Kels?’

‘Zeker weten. Jij belt me op en je vertelt me elk dodelijk fraaie detail.’

‘Dat zien we nog wel.’

‘Jij moet vanavond nog heel wat te zien krijgen, schatje. Ik reken erop dat je ogen wijd openstaan na de ontmoeting van vanavond.’

Zonder antwoord te geven hing ik op.

‘Was dat je vriendin?’ vroeg hij.

Ik knikte, omdat zijn gestaar mijn bloed aan de kook bracht. Nog nooit was ik zo onvoorstelbaar opgewonden geraakt van iemand die me niet eens aanraakte. De man straalde golven seks uit, en tot mijn verrassing ontdekte ik dat ik o zo graag wilde leren zwemmen.

‘Dus je blijft?’

Ik knikte weer zwijgend; elke spier in mijn lichaam stond strak. Als hij me niet gauw kuste, zou ik ontploffen. Net toen ik dacht dat hij het zou doen, kwam Barkeeper Boy terug met onze drankjes. Hij kwam met een glimlach aanlopen, die verdween toen hij zag hoe dicht Garrick en ik bij elkaar zaten.

‘Sorry dat het even duurde. Het is spitsuur daar voorin.’

Ik greep de afleiding aan. ‘Geen probleem, Brandon.’

‘Oké. Verder nog iets?’

‘Nee, het is prima zo.’

Brandons ogen flitsten naar Garrick en vervolgens boog hij zich even naar me toe. ‘Weet je het zeker?’

‘We weten het zeker,’ kwam Garrick kortaangebonden tussenbeide en hij stak hem een paar dollarbiljetten toe. ‘Laat de rest maar zitten.’

Brandon liep naar het ene andere stel dat een paar tafels verderop zat en ging toen terug naar zijn plek voorin. Toen hij buiten gehoorsafstand was, wendde ik me weer naar Garrick. Ik zag dat zijn arm zich om mijn stoel gedrapeerd had.

‘Ben jij een jaloers type, Garrick?’

‘Niet echt.’

Ik trok een wenkbrauw op, en hij glimlachte breed. Hij zei: ‘Misschien heeft ons gesprek over Othello me wat nerveus gemaakt.’

‘Laten we het dan maar ergens anders over hebben. Hoe laat zei die slotenmaker dat hij bij je zou zijn?’

Hij keek even op zijn horloge en ik nam de gelegenheid te baat om zijn ongelooflijke armspieren te bekijken. ‘Hij zou er binnenkort moeten zijn.’

‘Moet je hem dan niet daar opwachten?’ Het was moeilijk te duiden wat ik nu precies wilde. Ik vond hem echt leuk, en ik wilde echt dat hij me zou kussen, maar ik was gewend om dit soort situaties zo te saboteren dat ze nooit ergens toe leidden. Ik zorgde altijd voor een achterdeurtje, een uitweg.

‘Probeer je van me af te komen?’

Ik haalde diep adem. Nu niet terugkrabbelen. Geen achterdeurtjes, deze keer niet. Ik beet op mijn lip en keek hem aan. Ik hoopte dat hij de angst niet zag die achter mijn zelfverzekerde façade roffelde. Ik zei: ‘Misschien zouden wij op hem kunnen gaan wachten.’

Weer keek hij naar mijn lippen. Ik ging bijna dood... ik stierf van verlangen naar een kus van hem.

‘Dat klinkt veel beter.’

Hij stond op en bood me zijn arm. ‘Mevrouw?’

‘Moeten we ons glas niet leegdrinken?’

Hij pakte mijn hand en drukte zijn lippen op de binnenkant van mijn pols. ‘Ik ben al genoeg onder invloed.’

Ik lachte, omdat het zo’n belachelijk ouderwets zinnetje was... en omdat ik niet wilde toegeven dat het nog steeds werkte.

Hij grijnsde. ‘Beetje *too much*? Wat kan ik zeggen... van de Bard krijg ik flair voor drama.’

‘Laten we dan nu even wat realisme proberen.’

Hij zei: ‘Ik denk dat me dat wel lukt.’

Ik had zijn woorden amper verwerkt, toen hij me uit mijn stoel

trok en mijn mond met de zijne bedekte. Zijn geur overspoelde me – citrusvruchten en leer en nog iets waarvan het water me in de mond liep. Ik was bijna te geschokt om te reageren. Ik was me er hevig van bewust dat hij me midden in de bar stond te zoenen, totdat hij aan mijn onderlip knabbelde. Toen vergat ik alles, behalve hem. Mijn hele lichaam huiverde, en mijn hart zakte in mijn buik alsof de zwaartekracht zich met een klap had verdubbeld. Mijn hoofd zwom, maar dat kon me niet schelen. Ik deed mijn mond open, en meteen vloog zijn tong naar binnen en nam de leiding. Mijn handen grepen naar zijn rug, en in een reflex trok hij me dichter tegen zich aan. Zijn kus was traag en toen snel, teder en dan weer fel. We stonden zo dicht tegen elkaar aan, dat ik elk vlak van zijn lichaam voelde, maar nog wilde ik me dichter tegen hem aandrukken. Zijn hand gleed achter in mijn topje – hete vingers op mijn toch al oververhitte huid. Bij die intieme aanraking ontsnapte me onwillekeurig een kreun. Daar kreeg ik meteen spijt van, want het geluid leek hem uit zijn roes te halen en hij trok zich terug.

Ik kon mijn lippen niet beletten om hem te volgen, maar hij bleef buiten bereik. Met een grom boog hij zijn hoofd om nog een hete kus in mijn hals te plaatsen.

Mijn hersens waren duidelijk teruggeschakeld. Op dat moment was ik een en al lichaam, en god, wat was dat verrukkelijk. Ik was niets meer dan de som van mijn zenuwuiteinden, die helemaal doorsloegen. Hij zuchtte diep en zijn adem gloeide op mijn huid. Zijn stem klonk hees toen hij zei: 'Sorry. Ik liet me even meeslepen.'

Dat waren precies de juiste woorden. Meeslepen. Ik was nog nooit zo in iemand anders opgegaan. Ik was nog nooit zo... onbeheerst geweest. Ik vond het opwindend en angstaanjagend tegelijk.

Zijn gezicht verscheen in mijn beeld en ik probeerde onaangedaan te kijken. Zijn hand schoof uit mijn topje en ik huiverde; mijn huid treurde om het verlies.

Hij zette een stap achteruit. ‘Goed. Misschien is het tijd voor wat meer rede en wat minder hartstocht.’

Ik lachte, maar inwendig stak ik mijn middelvinger op naar de rede. Die had mijn leven lang genoeg geregeerd.

3

‘Je maakt een grapje, toch?’

Ik keek hem aan en vroeg me af of mijn controlfreak-kant dit wel aankon.

Zijn hand streelde langs mijn kaak. ‘Ik beloof dat ik rustig aan zal doen.’

Ik schudde mijn hoofd en zijn hand viel weg. ‘Ik geloof niet dat ik dit kan.’

‘Hou mij maar gewoon vast. Je vindt het leuk, dat beloof ik...’

‘Garrick...’

‘Bliss, vertrouw me nou maar.’

Ik haalde diep adem. Ik kon dit. Ik moest gewoon mijn hersens terugschakelen, zoals Kelsey had gezegd.

‘Oké, maar schiet op... voordat ik van gedachten verander.’

Zijn gezicht spleet in een glimlach en hij plantte snel een kus naast mijn oog. ‘Grote meid.’

Vervolgens zette hij voorzichtig de helm vast op mijn haar, sloeg een been over zijn motorfiets en bood me zijn hand. Ik zette mijn bezwaren opzij en stak mijn hand in de zijne. Het zadel was gebogen van vorm zodat ik, al probeerde ik een paar centimeter afstand te houden, omlaag gleed tot mijn lichaam dicht tegen het zijne gedrukt zat.

Hij legde zijn hand op mijn knie en zijn vingers vouwden zich eromheen tot ze de gevoelige huid erachter kietelden. ‘Houd je maar aan mij vast.’

Ik deed wat me gezegd werd... en kreeg bijna een hartverzakking toen ik de ribbels van zijn buikspieren onder zijn shirt voelde. Ineens was ik me hyperbewust van het vetrolletje dat net